

Wat is er in uw hand?

Wij mensen houden van grote dingen. De profeet waarschuwt dan ook terecht 'de dag der kleine dingen' toch niet te verachten (Zach. 4:10). Wat wordt het grote, het geweldige optreden verheerlijkt. Hoe verkwikkend daartegenover is het stille, het bezonkene, dat diepere grond heeft. Wij vergeten dat datgene wat echt betekenis heeft, niet door kracht of geweld, maar door de Geest geschiedt.

Het grote is trouwens zo betrekkelijk. Een hoog kerkgebouw is van beneden af gezien voor ons begrip groot. Maar als wij ons duizenden meters boven de aarde bewegen, dan lijkt het geweldigste bouwwerk maar een stipje. Hoe moet dan al het grote van ons mensen wel klein zijn in de ogen van God, Die er vanuit de hemel op neerkijkt.

Dit is ook zo met ons werk, met de ons toevertrouwde taak. We noemen groot wat in het oog valt. Maar hoeveel groter voor God zijn die duizenden kleine werken, die in getrouwheid en met nauwkeurigheid worden gedaan. Wij mensen hebben de neiging naar grote dingen te streven, ver weg onze krachten te besteden, en we vergeten te doen en te werken wat dicht bij de hand ligt.

'Wat is er in uw hand?' zei God tot Mozes (Ex. 4:2). Niets anders dan een staf! Maar met de eenvoudige staf, die deze man Gods in zijn hand had, moest hij wonderen doen, moest hij optreden tegen een grote wereldmacht.

'Wat is er in uw hand, Samgar?' zo kunnen wij vragen (zie Richt. 3:31). Het was maar een eenvoudige ossenstok. Maar hij versloeg er zeshonderd man mee en verlostte er Israël door van de boze vijand.

'Wat is er in uw hand, David?' (zie 1 Sam. 17:40). Vijf gladde stenen uit de beek, die hij in zijn herderstas stopte. En met zijn slinger in de hand naderde hij de Filistijn, nam een steen uit zijn tas en slingerde, en wierp de vijand neer. Niet door zwaard of geweld werd deze gewelddenaar getroffen, maar door wat David in zijn hand had.

'Wat is er in uw hand?' vroeg Elisa als het ware aan de weduwe van een profetenzoon, die in armoede verkeerde en haar schuld niet kon betalen, veroorzaakt door de ziekte van haar man (2 Kon. 4:2). Met die ene kruik met olie vulde zij vat op vat, zodat zij daarna genoeg had om al haar schuld te voldoen en van het overige te leven.

'Wat is er in je hand?' vroeg Andréas misschien wel aan een kleine jongen (verg. Joh. 6:9). Het waren maar vijf eenvoudige gerstebroden en twee vissen! Hoe zouden er velen mee gevoed kunnen worden? En toch, toen ze tot de Heiland gebracht werden en in Zijn handen kwamen, werden ze zó vermenigvuldigd dat er alleen al aan mannen vijfduizend door verzadigd werden.

'Wat is er in uw hand, arme weduwe?' (Luk. 21:1-4). Slechts twee muntstukjes. Wat was het weinig, erg weinig als bijdrage voor het onderhoud van het huis van God! Maar het was alles wat zij had en zij gaf het. Het was meer dan al de goudstukken van de gevers die nog zoveel overhielden. De Heer Jezus Zelf kenmerkte deze daad als een grote daad. Sindsdien zijn er duizenden door geïnspireerd om mild, naar en boven vermogen, voor de dingen van de Heer te geven.

'Wat is er in uw hand, Maria?' (Joh. 12:3). Niets dan een kruikje met nardus! Maar toen zij de fles brak en de onvervalste, kostbare balsem op het hoofd en de voeten van de Heer Jezus goot, werd niet alleen de

Heiland verblijd, maar zelfs het hele huis met de balsemgeur vervuld. Al de eeuwen door, waar men leest over de kruisiging van de Heer Jezus, wordt van haar daad gesproken tot haar gedachtenis.

Met een staf, waarmee de schapen worden geweid, kan men dingen doen die machtige koningen nooit hebben gezien. En zo is het ook met al het andere genoemde. God komt ook vandaag vlak vóór ons staan en vraagt aan een ieder van ons persoonlijk:

‘Wat is er in uw hand?’

J.N. Voorhoeve